

[Elämää ilman siipiä](#)

Niin sekavaa ja sumusta.

Niin täynnä tuskaa ja kipua.

Mä oon jo turtunut.

Te näätte pinnan,

kirjan kannen.

ja sen pohjalta teette päätelmänne.

Mä oon rikki.

Ollu jo ainaki kolme vuotta,

eikä se lopu siihen.

Miksi loppuisi?

Miten voisi?

Eihän mulla oo ketään,

ei oo ollu enää pitkää aikaa.

Te rakastitte pikkuista pyöreää tytön tylleröä.

Tyttöä, joka oli liian nuori ajattelemaan omilla aivoillaan,

ja ehkä siksi oli niin rakastettu.

Teineistä te ette pidä.

Miksikö?

Koska me osataan ajatella omilla aivoilla,

koska meillä on omia mielipiteitä.

Mä olen nyt 16-vuotias.

Mä olen teini.

Mä olen roska teidän silmäkulmassa, josta ei voi päästä eroon.

Niin.

Mä olen teille vain taakka.

Ehkä jos mä olisin sellai

kaunis,

laiha,

urheilullinen,

ekstrovertti,

tyttömäinen,

mielistelijä.

Ehkä te silloin rakastaisitte mua.

Mä suoritin peruskoulun.

Numerot oli hyviä,

mutta ne ei kerro mitää.

Ei sitä mistä mä jouduin luopumaan niitten takia.

Raadoin itteni rikki, hajalle.

Stressi kasaantu päähän.

Mulla on masennus ja ahdistus. Niitä ei oo diagnosoitu. Mutta mulla on ne.

Syitä on liian monia.

Ei kavereita.

Ei ihmistä johon voi luottaa.

Sydän, joka rakastuu vääriin ihmisiin.

Kiusatuks tuleminen.

Pläää, plää, pläää

lista jatkuu loputtomiin.

...

Kaiken kaikkiaan sekava elämä.

Ainoo asia mitä oon halunnu on kuulua jonneki.

Tuntee sen tunteen, että tää on se paikka minne mä kuulun.

Mut en oo tainnu koskaa tuntee sitä tunnetta.

En todella.

Mä nään unia siitä, että mulla olis siivet joilla lentää pois.

Mut millonkaa en pääse lähtee.

Elämä täynnä jatkuvaa pelkoa ja katseita, jotka on täynnä pettymystä.

Onko se edes elämää?

Ei varmaan.

Joten miks mä oon yhä tääl?

Koska pelkään lähtee,

ja koska oon niin naiivi, että uskon tulevaisuuden tarjoavan mulle jotain.

Kukaan täällä ei ymmärrä mua.

Kukaan täällä ei halua olla mun kanssa.

Kaikilla on tekohymyt naamallaan,

mut niiden silmät paljastaa ne.

Just sen takii en haluu mennä ees kuraattorille.

Mikään ei enää auta.

En saa tyydytystä mistään.

Väsyn päivä päivältä.

Palelen.

Poen kroonista väsymystä.

Haluan huutaa kaikille.

Mutta en voi.

Haluan lyödä ihmisiä, jotka on täysiä ääliömäisiä mulkvisteja.

Mutta sitäkään en voi tehdä.

Koko maailma hajoaa käsiin.

Enkä mä voi sanoa kellekään.

Mä hajoan sisältäpäin.

Ja just siks musta on vaa kuori jäljellä.

Sielu on lähteny jo.

Mut se ei oo pahinta.

Pahinta on se, että mä oon vaa yks monista,

tuhansista,

miljoonista.

Yhteiskunta.

Source URL: <https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2022/elamaa-ilman-siipia>